

overfor Tyskland og den Presses Tone overfor os, som jeg hentydede til. Fra den Presses Side vilde man med Rette, hvis man ellers yndede at uddybe det Emne, kunne tale om en bitter og hadefuld Tone.

Det ærede Medlem har ingen Ret til at rette saadanne Bebrejdelser. Det ærede Medlem bør høre paa Udtalelserne, som de kommer fra de danske politiske Partiers ansvarlige Ordførere, og saa stærkt vi end kan staa mod hinanden paa mange andre Omraader, er der med Hensyn til Forholdet til Tyskland Enighed mellem de danske Partier og mellem disse Partier og Regeringen om, at det, vi ønsker, er ikke, som det ærede Medlem sagde, at fortsætte Krigen, efter at Freden er sluttet, det er ikke at holde det tyske Folk nede. Nej, det, vi ønsker, er at staa i et godt Nabo-forhold til det store Folk Syd for vor Grænse. Det, vi ønsker, er, at Tyskland maa rejse sig saa hurtigt, som det paa nogen Maade er muligt, efter sine Ulykker og genoptage et sundt og normalt aandeligt og økonomisk Liv. Det ønsker vi ogsaa, fordi det er en Interesse for os. Og det er det, det ærede Medlem skal holde sig til, navnlig naar der i vore Handlinger intet som helst er, der taler i modsat Retning. Der kan muligvis, hvis man har Lyst dertil, plukkes uansvarlige Ytringer frem fra uansvarlige Læber — det kan der i ethvert Land —, men det er jo ikke det, der skal tillægges nogen Betydning, og som sagt, hvis det ærede Medlem vil holde sig til de Personer, der har Ret til at tale paa det danske Folks og dets forskellige politiske Retningers Vegne, vil han se, at jeg har Ret, det gælder om alle Partier.

Det ærede Medlem klagede over, at Tendensen i Sønderjylland var den at opsigte det tyske Folkeelement, og tillagde særlig Hr. H. P. Hanssen en saadan Tendens. Forholdet i Sønderjylland er jo det, at her staaer to jævnybyrdige Kulturfolk overfor hinanden, og de ønsker en fredelig Kappelstrid, det er i alt Fald Ønsket fra vor Side, at det skal være en fredelig Kappelstrid. Naar to nationale Kulturer staaer overfor hinanden paa denne Maade, er det naturligt, at enhver af dem ønsker at hævde den størst mulige Plads indenfor det vedkommende Landomraade for sig og sit. Men det ærede Medlem maa fæstne Opmærksomheden ved, at det er en fredelig Kappelstrid, der ønskes fra vor Side, og at de danske Ledere, der gaar i Spidsen for den dernede, er fuldkommen enige om, at alt, hvad der hedder Vold og Undertrykkelse, skal holdes fuldstændig ude fra denne Kappelstrid. Det skal ikke være

saaledes, som det var i det preussiske Herredømmes Tid, at den tyske Kulturs Kamp fremad blev støttet af Staten paa den Maade, at der fra Staten blev udfoldet de mest energiske Anstregelser for at holde den danske Kultur nede, at den blev slaaget med Stumhed i Kirke og Skole, og at der blev gjort alt, hvad der paa nogen Maade kunde gøres for med Tvangsmidler at holde den nede. Dette er de danske Kulturledere i Sønderjylland ganske fjernt fra, og det er alle politiske Retninger i det danske Folk fjernt fra.

Det ærede Medlem talte om Jordspørgsmaalet dernede og syntes at formode, at vi her tænkte paa forskellige Tvangsforanstaltninger paa dette Omraade. Nej, ogsaa i den Henseende er der en dybtgaaende Forskel paa den Aand, der præger det nuværende Styre i Sønderjylland, og den Aand, der prægede det tidligere. Der er hos den danske Befolkning i Sønderjylland en sejr Vedhængen ved dens Jord, og den har under de ugunstigste Forhold forstaaet paa beundringsværdig Maade at hævde den danske Jord, hvor den har hjemme fra ældgammel Tid. Det, vi stoler paa, er, at denne den danske Befolknings sejr Villie til at holde gammel dansk Jord paa danske Hænder raader endnu, og det er den, der nok skal blive det bestemende. Vi kaldet ikke paa — og det gør den danske sønderjydske Befolkning heller ikke — fra ingen Side kaldes der paa Tvangsforanstaltninger af nogen Art. Men vi kalder, som sagt, paa den danske Villie til at bevare den Jord, der har været dansk i saa mange Aarhundreder, fremdeles paa danske Hænder.

Det ærede Medlem kom saa til sidst til Forholdene Syd for Grænsen, og jeg lagde jo Mærke til, at der var en vis Vælden i hans Udtryksmaade her. Han ledte et Par Gange efter Ordene, og det var i og for sig ikke saa forunderligt. Det ærede Medlem sagde, at der burde ske noget bedre dernede end oppe Nord for vor Grænse, der burde ske noget bedre Syd for Grænsen, end der sker i det genvundne danske Sønderjylland. Men, tilføjede det ærede Medlem saa — og her gav han jo Sandheden Æren —, det er ikke sket endnu. Ja, det var et sandt Ord: det er ikke sket endnu, og det er uendelig langt fra at ske. Jeg forstaaer ikke, hvorledes det ærede Medlem paa en saa stærk Maade, som han har gjort det her i Dag, kan kalde paa yderligere Frisind, yderligere Holden alle Veje aabne for den tyske Kultur Nord for Grænsen, naar han tænker paa, hvad der